

Revista de Revistes

per
C.

L'EVOLUCIÓ DE LA MEDICINA A AMÈRICA. -- ELS DISPENSARIS

L'article que reproduïm a continuació ens sembla que ha d'interessar als nostres lectors. És extret d'una publicació americana.

Hodie nichil, cras tibi.

"Tots els anys, deu milions de persones (una de cada onze) s'aprofiten de les clíniques gratuïtes que formiguegen als Estats Units, i aquest moviment va engrandint-se més cada dia que passa, fins el punt que esdevé una amenaça pel metge americà quant als seus mitjans d'existència.

En efecte, als Estats Units—el país més ric del món i on els serveis mèdics gratuïts tenen menys raó d'ésser—hi ha un gran número de dispensaris, organitzats tan eficaçment que qualsevol habitant d'una ciutat pot obtenir de franc tota l'assistència mèdica que vulgui.

Aquesta obra, certament, és digna d'elogi i els serveis que rendeix són incalculables. Però, que esdevindrà a la fi el metge que ha de treballar per viure si ve obligat a encarar-se amb la competència d'un servei mèdic ben muntat i en el qual són gratuïtes les consultes?

És incontestable que certs malalts que freqüenten els dispensaris són més rics que el metge als quals serveis empra sense abonar-li honoraris i àdhuc sovint, sense ni donar-li les gràcies. Però una petita mentida, li ha permès d'entrar a la sala de visita, i l'engany és fet.

En un article titulat: "Haurem d'enviar els metges a l'Hospici?", publicat al *Scribener's Magazine*, el Dr. Frederic Damrau assenyala l'abús sempre creixent de les clíniques gratuïtes, les quals, de concert amb l'ús generalment establert de no pagar els comptes de metge, obren una bretxa enorme en els ingressos dels doctors ame-

ricans. Aquest article, la veritat del qual no podrà escapar a aquests, promogué en els cercles mèdics els més favorables comentaris.

Filantropia ectòpica.—El fi principal de la clínica gratuïta és de venir en ajut dels necessitats. Però hi ha diferents menes de pobres; els qui no poden abastar-se un bocí de pa; els altres que no poden tenir una caseta als afores pagada a terminis, i els altres, encara, que no poden pagar-se un Rolls-Royce. No genys menys cal no oblidar que tots són indigents des de llur punt de fita, i que sota aquest títol, tenen dret a la generositat del metge.

Així, les *toilettes* costoses són vistes sovint a les clíniques gratuïtes de la ciutat de Nova-York; l'element femení hi porta mantells de pell molt elegants, tot dient, amb un somriure, que el marit no guanya més que 20 dòlars a la setmana. Hom veu igualment davant la clínica una llarga filera de taxis per aquests pretesos indigents que avorreixen d'anar en tramvia, i a l'angle del carrer, els automòbils estacionats d'aquests que es fan passar per pobres.

Hom estima que als Estats Units, una persona per cada cinc posseeix auto i algunes famílies creuen encara que els és d'absoluta necessitat posseir-ne dos, d'on el terme emprat per la companyia Chevrolet: "*A car for her too* (Un cotxe per ella també)". Per tant no és absurd, per no dir més, que presti assistència mèdica gratuïta a deu milions de persones anyalment?

En certs indrets, les organitzacions clíniques no s'acontenten a *invitar* els metges a fer els seus serveis gratuïts, sinó que els hi *obliguen*.

Vet-aquí un exemple frapant d'aquesta situació que ens és fornida per un accident que fa poc ocorregué a la Província de San Juan (Re-